

மின்னிதழ்:29 மாசி-17 -தி.பி.2053 மார்ச்சு-1- பொ.ஆ.2022

நிறுவுநர்: செந்தமிழ்மாமணி சி.இலக்குவனார்

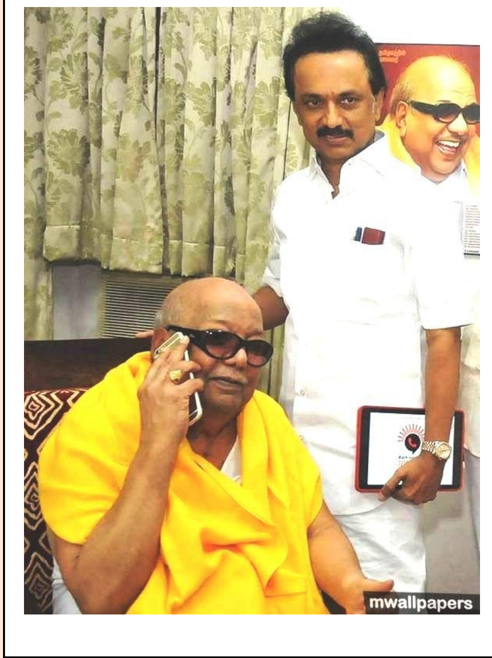
மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களுக்கு மனங்கனிந்த
பிறந்தநாள் வாழ்த்துகள்

பொறுப்பாசிரியர் -மறைமலை இலக்குவனார்
இணையாசிரியர் -முனைவர் தமிழியலன்
இலவச இணைய இதழ் -விற்பனைக்கு அல்ல

தளபதி நூறு

-மறைமலை இலக்குவனார்

பெரியார் நெறியும் அண்ணா வழியும்
கலைஞர் வழங்கிய களப்பணிப் பயிற்சியும்
அரசியல் நெருக்கடி வழங்கிய பாடமும்
மன்பதை போற்றிடும் மாண்புறு தலைவராய்
தனிச் சிறப்புடன் தளபதியை வழங்கின.
தமிழினம் தழைத்திடக் காலம் வழங்கிய
தனிப்பெருங் கொடையே! நிகரிலாத் தலைவரே!
ஏழையர் துன்பம் தணித்திடும் செயல்தனை
வாழ்வின் நெறியெனப் போற்றும் வள்ளலே!
உணவும் உறையுளும் பிழைக்கும் வழியும்
வாய்த்திடும் வழிதனைத் தேடிடும் வறியோர்
நிறைந்த மனத்துடன் வாழ்த்திடும் வகையில்
வறுமையை ஒழித்திடும் கருணைக் கடலே!
வெள்ளம் நிறைந்து வீட்டை இழந்து
வேதனை மிகுந்து வருந்தும் சூழலில்
வேட்டியைத் தூக்கி மடித்துக் கட்டி
வீதியில் இறங்கி மக்களை அணுகி
“யாது?நும் துயர் “எனப் பரிவுடன் வினவி
துயர்தனை நீக்கிட உதவிகள் வழங்கிக்
கனிவான உரையால் கவலை போக்கித்
தாய்போல் காத்திடும் ஒப்பிலா மணியே!
வெற்றிநாயகனே! மருத்துவர் தோழரே!
பெருந்தொற்று ஓட்டிட முனைப்புக் காட்டும்
மருத்துவர் செவிலியர் காவலர் ஊழியர்
பயன்பெறும் வகையில் ஊக்க ஊதியம்;
உயிர்வளிப் படுக்கை தடுப்பூசி முகாம்;
மருத்துவ மனையில் புதிய விரிவுகள்;
என்றெலாம் நாளும் ஆற்றிடும் பணிபல;
இயம்ப முயன்றால் காப்பியம் விரியுமே!
உங்கள் முகத்தில் ஒளிவிடும் குறுநகை
குழந்தைகளெல்லாம் மகிழ்ந்திடும் ஒளிநிலா!
அன்புடன் நீங்கள் வழங்கிடும் பரிசினால்
பிஞ்சு நெஞ்சுகள் அடைந்திடும் மகிழ்ச்சி!

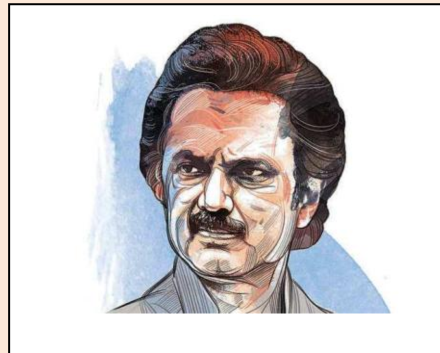

பெற்றோர் அனைவர் உளத்திலும் நெகிழ்ச்சி!
சமூக நீதி குன்றா வகையிலும்
சமதரும நெறி ஓங்கிடும் வழியிலும்
ஓயாது உழைத்து வகுத்திடும் செயலெலாம்
இந்தியா அனைத்தும் முனைப்புடன் நோக்கி
பின்பற்றுகிறதே! பெருமை அடைகிறோம்!
உமது பணிகள் ஒவ்வொன் றையும்
ஒன்றிய அரசு ஏற்றுச் செயல்படுதல்
 “திராவிட மாதிரி” என்றே போற்றுவோம்!
புலம்பெயர் தமிழர் கவலை களைந்திடத்
கருத்துடன் விரைந்தே தனித்துறை அமைத்தீர்!
திக்கெலாம் உம்புகழ்! உளமெலாம் மகிழ்ச்சி!
அடித்தள மக்கள் அல்லல் போக்கிடும்
அண்ணா வழியில் கடைநிலை மக்கள்
நினைத்த நலனெலாம் நொடியில் வழங்கிடும்
தலைவர் இவர்போல் தரணியில் உண்டோ?
ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற வேளையோ
அல்லலும் துன்பமும் நிறைந்த வேளை;
உயிர்களைக் கவர்ந்திடும் பெருந்தொற்று ஒருபுறம்;
வயிற்றுப் பிழைப்புக்கே வழியற்றோர் ஒருபுறம்;
கொரானாச் சூழலால் வேலை இழந்தே
செய்வதறியாக் குடும்பங்கள் மறுபுறம்;
நெசவும் உழவும் தொழிலாய்க் கொண்டோர்,
சிறுகுறு தொழிலோர், மாணவர், அலுவலர்,
பலப்பல நிலையினர் படுகின்ற பெருந்துயர்
அனைத்தும் வழங்கிய அறைகூவல்கள்
 வென்றுகாட்டினார் வியந்ததே உலகெலாம்!
செம்மொழித் தமிழின் சிறப்பெலாம் போற்றிடும்
அறிஞர் கவிஞர் கலைஞர் மகிழ்ந்திடப்
பரிசுகள் விருதுகள் பலப்பல நல்கியும்
பண்பாட்டுத் துறையிலும் தமிழ்வளர்ச்சியிலும்
பன்முனைத் திட்டம் பாங்குடன் ஆற்றியும்
ஆட்சியில் கல்வியில் அன்னைத் தமிழ்க்கே
முதன்மை வழங்கிடும் முதல்வரே போற்றி!
செம்மொழி கண்ட செம்மல் கலைஞர்

தம்முடைப் பங்காய்ப் பெருநிதி வழங்கிச்
செம்மொழி அறிஞர் விருது நிறுவினார்;
"கலைஞர் செம்மொழி அறிஞர் விருது"
ஆண்டுக்கு ஒருவராய் அறிஞர் பெற்றிட
அருமைத் திட்டம் அவரே வகுத்தார்;
பத்தாண் டுகளாய் உறங்கிக் கிடந்த
அவரது திட்டம் தளபதி ஆட்சியில்
அடைந்ததே மாட்சி! அகமிக மகிழ்ந்தோம்!
இன்று புலவர் இனிதாய்ப் போற்றிடப்
பல்வேறு செயல்களால் தமிழ்மறு மலர்ச்சி
மீண்டும் ஏற்பட வழியமைக் கிறீர்கள்!
தமிழ்படித் தோர்க்கே வேலை வாய்ப்பு
தமிழ்வழிக் கல்விக்குச் சலுகையும் சிறப்பும்
உலகமெங்கும் உயர்தமிழ்க் கல்வி
என்றெலாம் ஏற்றம் இன்று காண்கிறோம்!
ஒன்றிய ஆட்சியில் தமிழும் இடம்பெற
ஒல்லும் வகையெலாம் உரிமை முழக்கம்
வெல்லும் காலம் தங்களால் அமையும்!
வறியவர் முதியவர் ஏதிலர் துயரெலாம்
போக்கிடும் நாட்டமும் பொறுப்பும் கொண்டே
அனைவரும் போற்றிடும் அருள்நிறை மாட்சி
தளபதி ஆற்றிடும் சிறப்புறு ஆட்சி!
வடமொழி இந்தி வன்கண் பிடியில்
வண்டமிழ் இறுக்கிடும் மத்திய அரசின்
கொடுமை முறித்திடும் கொற்றவர் இவரே!
கல்வி நலவாழ்வு எனுமிரு துறையும்
மாநில அரசு பெறும் வழிகாண்பார்!
இனமும் மொழியும் உரிமை பெற்றே
இனிய பொற்காலம் மலர்ந்திடச் செய்வார்!
வாழ்க தளபதி வையகம் போற்றவே!
சூழ்க நலனெலாம் சுடர்க புகழே!
தமிழ்நலன் சிறந்திடத் தரணியை ஆள்கவே!

மாண்புமிகு முதலமைச்சருக்கு ஓர் அன்பு வேண்டுகோள்

உலகத் தமிழ்மாநாட்டை அரசே ஏற்று நடத்தவேண்டும்

உலகத் திருக்குறள் இணையக் கல்விக்கழகம்

International Thirukkural Virtual Institute

52/3 சௌந்தரியா குடியிருப்பு,அண்ணா நகர் மேற்கு,

சென்னை-600 101.

kuralvirtual.com 9791861662

இயக்குநர்

முனைவர் மறைமலை இலக்குவனார்

மேனாள் மாநிலக் கல்லூரித் தமிழ்ப்பேராசிரியர்,மேனாள் சிறப்பு வருகைப் பேராசிரியர்,கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகம்,பெர்க்கிளி,அமெரிக்கா—சிங்கப்பூர் சமூக அறிவியல் பல்கலைக்கழகம்- பொறுப்பாசிரியர்- குறள்நெறி, இணையத்திங்களிருமுறை இதழ் maraimalai@yahoo.com

மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களின் கனிவான பார்வைக்கு

பெறுநர்: மாண்புமிகு முதலமைச்சர்,
தமிழ்நாடு அரசு,கோட்டை,
சென்னை-600 009.

மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களுக்கு,

மனங்கனிந்த வணக்கங்கள்.

. "தமிழகத்தின் திராவிட முன்னேற்ற கழகத்தின் முதன்மைச் செய்தித் தொடர்பாளர் திரு கே எஸ் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

தமிழகத்தில் நடைபெற உள்ள 11ஆவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் தொடர்பாக இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த உள்ளார்கள். இலங்கையில் அவர்கள் சில காலம் தங்கி இருப்பார்கள்."

என்னும் செய்தியை இணையத்தில் கண்டேன்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் உலகத் தமிழ்மாநாட்டை நடத்தியதைப் போலவும் கலைஞர் அவர்கள் உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாட்டை நட்த்தியதைப் போலவும் தாங்கள் பொறுப்பேற்று 11-ஆவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை நட்த்தவேண்டும் என்பதே தமிழ் ஆர்வலர்களின் விருப்பம்.

உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனமும் தமிழ் வளர்ச்சி-பண்பாட்டுத்துறையும் இணைந்து அந்த மாநாட்டைப் பொறுப்பேற்று நடத்துவதே முறையாகும்.

தமிழினத்துக்கே பொதுவான மாநாட்டை ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சியின் செய்திப் பொறுப்பாளர் நடத்துவது பொருத்தமல்ல என்பதைத் தங்கள் கவனத்துக்குக் கொணர விழைகிறேன்.

தாங்கள் ஆட்சிப்பொறுப்பேற்ற நாள் முதலாகத்தமிழுக்கு மீண்டும் ஒரு பொற்காலம் உருவாக்கும் வண்ணம் பல சிறந்த திட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகிறீர்கள்.அதற்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல இம் மாநாடு அமையும்.இரண்டு ஆண்டுகளாவது திட்டமிட்டபின்னர் இதனைச் சிறப்பாக நடத்தமுடியும் என்னும் என் கருத்தையும் இங்குத் தெரிவிக்க விழைகிறேன்.நன்றி.

தங்கள் உண்மையுள்ள

தமிழினத்துக்கே பொதுவான மாநாட்டை
ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சியின் செய்திப் பொறுப்பாளர் நடத்துவது
பொருத்தமல்ல என்பதைத் தங்கள் கவனத்துக்குக் கொணர விழைகிறோம்.

மக்கட்பேறு

முனைவர் இர. பிரபாகரன்

பெறுமவற்றுள் பெரும்பேறு

புறநானூற்றில், பொன்முடியார் என்ற பெண்பாற் புலவர், “ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே” என்று கூறுகிறார்(புறநானூறு - 318:1). பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, போருக்குப் போகும்பொழுது, பகைவருடைய நாட்டில் உள்ளவர்களில் பிள்ளைகள் இல்லாதவர்களை நோக்கி, ”நீங்கள் பாதுகாவலான இடத்திற்குச் செல்லுங்கள்.” என்று கூறியதாகப் புறநானூற்றில், நெட்டிமையார் என்ற புலவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மின் . .

(நெட்டிமையார், புறநானூறு, 9, 4-5)

பிள்ளைகள் இல்லாத போர்வீரர்கள் போரில் இறந்தால், அவர்களுடைய மனைவியருக்குப் பிள்ளைப்பேறு பெறும் வாய்ப்பு இருக்காது என்ற நோக்கத்தோடு, இவ்வாறு பாண்டிய மன்னன் கூறுகிறான். மனைவியின் நற்குண நற்செய்கைகள் இல்வாழ்க்கைக்கு அழகு. நன்மக்களைப் பெறுவது அந்த அழகுக்கு மேலும் அழகுசெய்யும் அணிகலனாக அமையும் என்று

மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு. (குறள் – 60)

என்ற குறளில் வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். ஆகவே, சங்க காலத்திலும் வள்ளுவர் காலத்திலும், இல்லறத்தில் இருப்பவர்கள் குழந்தைகளைப் பெற்றுக்கொள்வது இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டது என்பதற்குப் பொன்முடியார், நெட்டிமையார் பாடல்களும் திருக்குறளும் சான்றாக உள்ளன.

நன்மக்களைப் பெறுவது பெரும்பேறு என்பதையும், அதனால் அந்த நன்மக்களின் பெற்றோர் அடையும் நன்மைகளையும் “மக்கட்பேறு” என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் கூறுகிறார். ஒருவன் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் மிகுந்த செல்வத்தைப் பெறலாம்; உயர்ந்த பதவிகளை அடையலாம்; வேறு சிறப்புக்களையும் பெறலாம். ஆனால் வள்ளுவரைப் பொறுத்தவரை, ஒருவன் பெறக்கூடிய பேறுகளில் எல்லாம்,

அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்தவர்களாக அவனுடைய மக்கள் இருப்பார்களானால், அதுவே மிகச் சிறந்த பேறு. இந்தக் கருத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, வள்ளுவர் தான் அறிந்த பேறுகளில் எல்லாம், அறிய வேண்டியதை அறிந்த மக்கள்தான் ஒருவன் பெறக்கூடிய பெரும்பேறு என்று தன்மையில் கூறுகிறார்.

பெறுமவற்றுள் யாமறிவது இல்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பேறு அல்ல பிற. (குறள் – 61)

இதுபோல், ”யாம்” என்று தன்மையைக் குறிக்கும் சொல்லைப் பயன்படுத்தித் தான் கண்டதாக அல்லது தான் அறிந்ததாக மூன்று குறட்பாக்களில் மட்டுமே வள்ளுவர் கூறுகிறார். அந்த மூன்று குறட்பாக்களில் ஒன்று குறள் 61. மற்ற இரண்டு குறட்பாக்கள்:

யாம்மெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத்தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற. (குறள் – 300)

மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன
ஒப்பாரி யாங்கண்ட தில். (குறள் – 1071)

”யாம்” என்ற சொல்லை வள்ளுவர் பயன்படுத்துவதனால், அவர் தன்னுடைய சொந்த அனுபவத்தை முன்வைத்து, அவர் சொல்ல வந்த கருத்தை உறுதி செய்வதாகத் தோன்றுகிறது.

இந்தக் குறளுக்கு விளக்கம் அளிக்கும்பொழுது ”அறிவறிந்த என்றதனால், ’மக்கள்’ என்னும் பெயர் பெண் ஒழித்து நின்றது.” என்று பரிமேலழகர் கூறுகிறார். அதாவது, இந்தக் குறளில் “அறிவறிந்த மக்கள்” என்று வள்ளுவர் கூறியிருப்பதால், அது பெண்களைக் குறிக்காமல் ஆண்களை மட்டுமே குறிக்கும் என்பதும் பெண்களுக்கு அறிவில்லை என்பதும் பரிமேலழகரின் கருத்து என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது! பரிமேலழகரின் கருத்து பெண்களை இழிவுபடுத்துகிறது. அது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது அன்று.

இவ்வுலகில் புகழுடன் வாழ்ந்து, மறுவுலகிலும் சிறந்த இடத்தைப் பெறுபவர் யார் எனில் பகைவரும் கண்டு விரும்பத்தக்க, குற்றமற்ற நல்ல பண்புகளை உடைய குழந்தைகளைப் பெற்றவர்களே என்ற கருத்து சங்க காலத்தில் இருந்ததாகச் செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார் இயற்றிய அகநானூற்றுப் பாடலிலிருந்து தெரிகிறது.

இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளங்கி
மறுமை உலகமும் மறு இன்று எய்துப
செறுநரும் விழையும் செயிர் தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர். . . .

(செல்லூர்க் கோசிகன் கண்ணனார், அகநானூறு, 66: 1-4)

திருக்குறளிலும் இதே கருத்து காணப்படுகிறது. பிறரால் பழிக்கப்படாமல், நற்குணங்களுடன் கூடிய மக்களைப் பெற்றால், இப்பிறவியில் மட்டுமல்லாமல் பின்வரும் பிறவிகளிலும் அந்த மக்களின் பெற்றோர்களைத் துன்பங்கள் அணுகா என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின். (குறள் - 62)

இந்தக் குறளில் உள்ள ”எழுபிறப்பு” என்ற சொல்லுக்கு உரையாசிரியர்கள் பலவிதமாகப் பொருள் கூறுகின்றனர். எழுபிறப்பு என்பதற்கு ஏழு பிறவிகள் என்று சிலரும், ஏழு தலைமுறைகள் என்று வேறு சிலரும் பொருள்கொள்கின்றனர். மக்கள் அறிவுள்ளவர்களாக இருந்தால் அது அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய பெற்றோர்களுக்கும் நன்மை பயக்கும் என்பதை மிகைப்படுத்தி, உயர்வு நவிற்சியாக இவ்வாறு வள்ளுவர் கூறுவதாகத் தோன்றுகிறது.

பெற்றோர்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளைத் தங்களின் செல்வமாகக் கருதுவார்கள் என்றும், அந்தக் குழந்தைகளின் செல்வம் அவரவர்களின் செயல்களால் அவர்களை வந்தடையும் என்றும் வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

தம்பொருள் என்பதம் மக்கள் அவர்பொருள்
தம்தம் வினையான் வரும். (குறள் – 63)

பராசக்தியைக் கண்ணம்மா என்ற பெண்குழந்தையாகக் கற்பனைசெய்து, பாரதியார் பாடிய பாடலில், குழந்தையைச் செல்வம் என்று கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சீர்பெற்று வாழ்வதற்கே – உன்னைப்போல்
செல்வம் பிறிது முண்டோ?

(பாரதியார் கவிதைகள், கண்ணம்மா என் குழந்தை, 39 – 40)

குழந்தைகளால் பெறும் இன்பம்

"குழந்தைகளைத் தொடுவதாலும், அவர்களைத் தழுவுவதாலும் பெற்றோர்கள் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். அவர்களுடைய மழலைச் சொற்கள் பெற்றோர்களுக்குக் கேட்பதற்கு மிகவும் இனிமையானவையாக இருக்கின்றன. தம் குழந்தைகளின் மழலைச் சொற்களைக் கேட்காதவர்கள்தான் குழலோசையும் யாழோசையும் இனியவை என்று கூறுவார்கள்." என்று தானே தன் குழந்தைகளோடு பழகி, அவர்களைத் தழுவியதாலும் அவர்களின் மழலைச் சொற்களைக் கேட்டதாலும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்ததை உணர்ந்தவர்போல், குழந்தைகளால் பெறக்கூடிய இன்பத்தை வள்ளுவர் மிக அழகாகச் சித்திரிக்கிறார்.

மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்று அவர்
சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு. (குறள் – 65)

குழல்இனிது யாழ்இனிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர். (குறள் – 66)

ஒரு சமயம், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஔவையாருக்கு ஒரு அரிய நெல்லிக்கனியைப் பரிசாக அளித்தான். அதனால், அவர் மனம் மகிழ்ந்து, நாக்குழறிப் பலவாறாக அவனைப் புகழ்கிறார். அவர் பேசுவது சிறுகுழந்தையின் மழலைச் சொற்களைப்போல் உள்ளது என்றும், மழலைச் சொற்கள் யாழிசையோடு ஒத்து வராமல், தாளத்தோடு பொருந்தாமல் இருந்தாலும், தந்தையர்க்கு அச்சொற்கள் அன்பை வரவழைக்கின்றன என்று ஒரு புறநானூற்றுப் பாடலில் ஔவையார் மழலைச்சொற்களின் இனிமையைப் புகழ்ந்து பாடுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழொடும் கொள்ளா; பொழுதொடும் புணரா;
பொருள்அறி வாரா; ஆயினும், தந்தையர்க்கு
அருள்வந் தனவால் புதல்வர்தம் மழலை
என்வாய்ச் சொல்லும் அன்ன; ஒன்னார்
கடிமதில் அரண்பல கடந்த
நெடுமான் அஞ்சிநீ அருளல் மாறே.

(ஔவையார், புறநானூறு, 92)

குழந்தைகளைத் தழுவுவதால் உடலுக்கு இன்பமும் அவர்களின் மழலைச் சொற்களைக் கேட்பதால் செவிக்கு இன்பமும் உண்டு என்று கூறியதோடு நிறுத்தாமல், அவர்கள் தம் பிஞ்சுக் கைகளால் குழப்பிய உணவை உண்பது சாவா மருந்தாகிய அமிழ்தத்தைவிட இனிது என்று கூறி, அவர்களால் நாவிற்கும் இன்பம் உண்டு என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ். (குறள் – 64)

இது போன்ற ஒரு கருத்தை பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி இன்னும் சற்று விரிவாகத் தான் இயற்றிய புறநானூற்றுப் பாடலில் குறிப்பிடும்பொழுது, தங்கள் செய்கைகளால் தம்மை மகிழ்விக்கும் சிறுகுழந்தைகள் இல்லாத பெற்றோர்களின் வாழ்நாட்கள் பயனற்றவை என்று கூறுகிறான். ”பலவகையான செல்வங்களையும் பெற்றுப் பலரோடு உண்ணும் பெருஞ்செல்வந்தராயினும், மெள்ள மெள்ள, குறுகிய அடிகளைவைத்து நடந்து, தன் சிறிய கையை நீட்டி, அதை உணவில் இட்டு, தொட்டு, வாயால் கவ்வி, கையால் துழாவி, நெய்யுடன் கலந்த சோற்றைத் தன் உடலில் பூசிப் பெற்றோரை இன்பத்தில் மயக்கும் குழந்தைகள் இல்லாதவர்களின் வாழ்நாட்கள் பயனற்றவையாகும்.” என்பது பாண்டிய மன்னனின் பாடல்.

படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வர் ஆயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லைத் தாம்வாழும் நாளே.
(பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி, புறநானூறு – 188)

குழந்தைகளால் உடலுக்கும், காதுக்கும், நாவிற்கும் மட்டுமல்லாமல், அவர்களைக் காண்பதால் கண்ணுக்கு இன்பமும், அவர்களை முகர்வதால் மூக்குக்கு இன்பமும் கிடைப்பதாகப் பாரதியார் பாடுகிறார்.

அள்ளி அணைத்திடவே – என்முன்னே
ஆடி வருந்தேனே!
ஓடி வருகையிலே – கண்ணம்மா!
உள்ளங் குளிருதடி!

ஆடித் திரிதல் கண்டால் – உன்னைப்போய்

ஆவி தழுவுதடீ!

உச்சி தனைமுகந்தால் – கருவம்

ஓங்கி வளருதடீ!

(பாரதியார் கவிதைகள், கண்ணம்மா என் குழந்தை, 7 – 14)

இவ்வாறு, பெற்றோர்களின் ஐம்புலன்களுக்கும் இன்பம் அளிக்கும் குழந்தைகளால் பெற்றோர்களுக்கு மற்றொரு இன்பமும் உண்டு. தங்கள் குழந்தைகள், தம்மைவிட அறிவிற் சிறந்தவர்களாக இருந்தால், அது எல்லாப் பெற்றோர்களின் உள்ளத்திற்கும் இன்பம் அளிக்கும் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

தம்மின்தம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது. (குறள் – 68)

ஒருதாய், தன் குழந்தையைப் பத்து மாதம் சுமந்து, பல இன்னல்களைக் கடந்து, முடிவில் அந்தக் குழந்தையைப் பெற்றவுடன், தான் அடைந்த எல்லாத் துன்பங்களையும் மறந்து, பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறாள். ஆனால், அவள் குழந்தை வளர்ந்து அறிவிற் சிறந்த சான்றோனாகத் திகழ்கிறான் என்று அவள் கேள்விப்பட்டால், தன் குழந்தை பிறந்தபொழுது அவள் பெற்ற மகிழ்ச்சியைவிடப் பெருமகிழ்ச்சி அடைவாள் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய். (குறள் – 69)

”பெண்ணியல்பால் தானாக அறியாமையால், கேட்ட தாய்” என்று இந்தக் குறளுக்குப் பரிமேலழகர் விளக்கம் அளிக்கிறார். அதாவது, ”தாய் அறிவில்லாதவளாகையால், தன் மகன் சான்றோன் என்பதைப் பிறர் கூறினால்தான் அவளால் அறிந்துகொள்ள முடியும்” என்பது பரிமேலழகரின் கருத்து. தானே தன் மகனைச் சான்றோன் என்று எண்ணிக் கொள்வதைவிட, அவனைச் சான்றோன் என்று பிறர் கூறுவதுதான் சிறப்பு. அதுதான், ஒரு தாய்க்குப் பெருமகிழ்ச்சி அளிக்கும். அதனால்தான், வள்ளுவர், “கேட்ட தாய்” என்று கூறுகிறார். மீண்டும் பரிமேலழகர் பெண்களைச் சிறுமைப்படுத்துவதைக் காண்கிறோம்.

தந்தையும் மகனும்

ஒரு தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்யக்கூடிய நன்மை, அவனை அறிவுடையோர் அவையில் முதன்மையாயிருக்குமாறு செய்தல். தந்தை செய்த நன்மைக்கு மகன் செய்ய வேண்டிய கைம்மாறு, "இவன் தந்தை இவனை மகனாகப் பெறுவதற்கு என்ன தவம் செய்தானோ?" என்று அந்த மகனைக் காண்போர் கூறும் சொல்லாகும்.

தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல். (குறள் – 67)

மகன்தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன்தந்தை
என்நோற்றான் கொல்எனும் சொல். (குறள் – 70)

இந்த இரண்டு குறட்பாக்களிலும், வள்ளுவர் தந்தையைப் பற்றியும் மகனைப் பற்றியும் மட்டுமே கூறியிருக்கிறார். "தந்தை, மகனை மட்டுமே அவையில் முந்தியிருக்கச் செய்ய வேண்டுமா? மகளை அவையில் முந்தியிருக்கச் செய்ய வேண்டாமா? மகனையோ, மகளையோ அவையத்து முந்தியிருப்பச் செய்வதில், தாய்க்குப் பங்கு இல்லையா?" போன்ற வினாக்கள் எழுவது இயற்கை. வள்ளுவர் காலத்தில், வீட்டிலுள்ள பணிகளை மகளிரும், வீட்டுக்கு வெளியே உள்ள பணிகளை ஆடவரும் கண்காணித்துக் குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்தியிருக்கலாம். அதனால், வள்ளுவர், தந்தையையும் மகனையும் மட்டுமே இந்தக்குறட்பாக்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்று கருதுவதற்கு இடமிருக்கிறது. "ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே, சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே" என்று பொன்முடியார் பாடியிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இன்றைய சமுதாயத்தில் வள்ளுவர் வாழ்ந்தால் இந்தக் குறட்பாக்களை மாற்றி,

பெற்றோர் மக்கட்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்.

மக்கள் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவர்தந்தை
என்நோற்றார் கொல்எனும் சொல்.

என்று எழுதியிருப்பாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது!

முடிவுரை

சங்க காலத்திலும் வள்ளுவர் காலத்திலும், அறிவும் பண்பும் உடைய மக்களைப் பெறுவது ஒருவர் பெறக்கூடிய பேறுகளில் எல்லாம் மிகச் சிறந்த பேறு என்ற கருத்தும், அத்தகைய மக்களைப் பெற்ற பெற்றோர், இப்பிறவியில் மட்டுமல்லாமல் மறுபிறவிகளிலும் தங்களைத் தீமைகள் அணுகாமல், சிறப்பாக வாழ்வார்கள் என்ற கருத்தும் சங்க காலத்திலும் வள்ளுவர் காலத்திலும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. குழந்தைகளைக் கட்டித்தழுவுதல், அவர்களின் மழலைச் சொற்களைக் கேட்டல், அவர்களின் சிறிய கைகளால் துழாவிய அமிழ்தம் போன்ற உணவை உண்ணுதல் ஆகியவை முறையே பெற்றோர்களின் உடலுக்கும், செவிக்கும், நாவிற்கும் இனிமையானதாக இருக்கும். தன் மகனைச் சான்றோன் என்று பிறரால் புகழப்படுவதைக் கேட்ட தாய், அவனைப் பெற்றபொழுது அடைந்த மகிழ்ச்சியைவிட அதிக மகிழ்ச்சி அடைவாள். மகனை அவையத்து முந்தியிருப்பச் செய்வது தந்தையின் கடமை. தந்தையின் செயலுக்குக் கைம்மாறாக மகன் செய்ய வேண்டியது, “இவனை மகனாகப் பெறுவதற்கு, இவன் தந்தை என்ன தவம் செய்தானோ!” என்று பிறர் அவனைக் கண்டு வியக்குமாறு வாழ்தலாகும்.

வள்ளுவத்தில் கண்கள்

--முனைவர். அ.அ.ஞானசுந்தரத்தரசு க.மு.,கல்.மு.,

கண் திறத்தல்

உடலின் மிக இன்றியமையாத உறுப்பு கண். ஐம்புலன்களில் கண் என்பது சென்று பற்றும் பொறியாகும். உலகில் இருக்கும் பொருள்களின் மீது தாவிச்சென்று வீழ்ந்து அவற்றைப் பற்றி அவற்றினது தன்மைகளை அறிவுக்கு உணர்த்தும் கருவி கண் ஆகும். பண்டைக் காலத்தில் கற்களிலும், செம்பிலும் இறைவனின் திருமேனிகள் ஏராளமாகச் செய்யப் பெற்றன. திருமேனி முழுவதும் வடிக்கப்பட்டு விட்டாலும் சிற்பியானவர் அதன் கண்ணை மட்டும் கடைசியில் தான் திறந்துவைத்து முடிப்பார். சிற்பங்களுக்குக்“கண் திறத்தல்” ஒரு சிறப்பு நிகழ்ச்சியாகவே மேற்கொள்ளப்பெற்றது.

பார்த்துக் கற்றல்

ஐம்புலன்களாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பனவற்றுள், அறிவுப் புலத்தை விரிவாக்கும் வேலையைக் கண் எனும் உறுப்பு மிகுதியாக ஆற்றுகின்றது. பண்டைக் காலத்தில் கேட்டு அறியும் அறிவே மிகுதியாக இருந்தது. ஆசிரியரை அண்டிச் சென்று குருகுலத்தில் இருந்து, அவர் சொல்வதைக் காதால் கேட்டு அறிவை வளப்படுத்தக் கொள்வதே பண்டைக் காலத்தில் மிகப் பரவலாக இருந்த கல்வி முறை ஆகும். அதனால்தான் கல்வியையும், கேள்வியையும் ஒருசேர ஒருங்கு இணைத்துப் பார்க்கும் பார்வை பண்டைய தமிழ் நூல்களில் பரவிக் கிடக்கக் காண்கிறோம். வள்ளுவரும்

"செல்வத்துட் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்
செல்வத்துள் எல்லாம் தலை (குறள் -411)

என்றார். பார்த்து அறியும் கல்வி (Visual Education) அக்காலத்தில் கால்கொண்டு வளரவில்லை. பார்த்து அறியும் கல்வி வளர்ச்சி பெற இத்தனை நூற்றாண்டுகள் பிடித்திருக்கிறது. இன்றைக்குக் கல்வித் தொழில் நுட்பத்தின் (Edcational Technology) காரணமாக, தொலைக்காட்சி, தலைமேல் வீழ்த்தி, எண்ணியல் காட்சிக் கருவி (DVD) போன்ற பல்வேறு நுட்பங்களால் பார்த்து அறிவது மிகப் பல்கி கல்விப் புரட்சியானது கால்கொண்டு மிகப்பெரிய வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

கண் பெற்றதன் பயன்

திருவள்ளுவர் எண், எழுத்து ஆகிய இரண்டும் வாழும் மக்களுக்குக் கண் போல இன்றியமையாதது என்றார். அது மட்டும் அன்றி கண் எனும் உறுப்பை மற்றவற்றுக்குப் பயன்படுத்துவதை விட கல்விக்காக மிகப் பெரிதும் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற கருத்தில்

"கண்உடையர் என்பவர் கற்றோர் முகத்து இரண்டு
புண்உடையர் கல்லா தவர்" (குறள் - 393)

என்று மொழிகின்றார்.

கண் பெற்றதன் பயன், பார்த்துக் கற்கும் கல்வி அறிவைப் பெற்றுக் கொள்வதே. அத்தகையவர்களையே கண் உடையவர்கள் என்று சொல்ல முடியும் என்பது வள்ளுவரின் தீர்ப்பு. எனவே பார்த்த கற்றறிவதன் தற்போதையத் தொழில்நுட்ப விரிவாக்கங்களை உள்ளடக்கியதாகவே வள்ளுவரின் குறள் அமைந்திருக்கிறது. கல்வியின் தேவையையும் இன்றியமையாமையையும் கருதியே கல்வியில்லாதவர்கள் கண்களைப் பெற்றிருந்தாலும் அது புண் என்றே அருவருக்கத்தக்கது என்று மிகத் துணிவாகக் கல்லாதவரைச் சாடியுள்ளார் வள்ளுவர்.

'புண்' என்று கூறிய இரண்டு இடங்கள்

ல்வி பெறாத கண்ணை, நோய்க் குறியாகப் புண் எனக் கூறியதனைப் போலவே கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்ணையும் வள்ளுவர் "புண்" என்றே கூறுகின்றார்.

கண்ணிற்கு அணிகலம் கண்ணோட்டம்
அஃதுஇன்றேல் புண் என்று உணரப் படும். (குறள் - 575)

என்பது வள்ளுவம். கண்ணுக்குக் கல்வி எவ்வாறு இன்றியமையாததோ அதனைப் போலவே. பழகியவர்களிடம் காட்டுகிற, அவர் சொல்வனவற்றை ஏற்றுக்கொள்கிற ஒரு நற்குணமாகிய கண்ணோட்டம் கண்ணுக்கு முக்கியமானது.

புறத்தில் இருப்பவற்றைப் பார்த்து உள்வாங்கிக் கொளல் கல்வி. கண்ணோட்டம் என்பது உள்ளத்திலிருந்து தோன்றி கெழுதகைமையும், நட்பும் உள்ளவர்களிடம் சென்று சோகின்ற நுட்பமான பண்பு. இது கண்ணின் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது இப் பண்பு இல்லாத கண்ணையும் வள்ளுவர் புண் என்று குறித்திருப்பது கல்வியும் கண்ணோட்டமும் இல்லையெனில் உலக இயல்பு நடைபெறாது அன்றி என்பதைக் காட்டவே ஆகும்.

கண்ணோட்டம் என்பது பொருட்பாலில் அமைந்துள்ள ஓர் அதிகாரம். இதன் அதிகார வைப்பு முறையை விளக்கும் பரிமேலழகர் "மேல் வெருவந்த செய்யாமையுட் கூறியவற்றையே சிறப்புப் பற்றி விரித்துக் கூறுகின்றமையின் இஃது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது" என்று கூறியுள்ளார்.

"வெருவந்த செய்யாமை" என்ற அதிகாரத்தில், "கடுஞ்சொல்லன் கண்ணிலன் ஆயின்" என்ற குறள் அமைந்துள்ளது. இங்கே கண்ணோட்டம் என்பது "கண்" என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கொடுங்கோன்மைக்கு எதிர்மாறான கருணை காக்கும் பண்பே கண்ணோட்டம் ஆகும். இப்பண்பு அரசர்க்கும் ஆட்சியாளர்க்கும் பெரிதும் இன்றியமையாதது எனினும், ஏனையோர்க்கும் பொருந்தும் என்பதைக் குறிக்கவே வள்ளுவர்,

கண்ணோட்டத்து உள்ளது உலகியல், அஃதிலார்
உண்மை நிலக்குப் பொறை, (குறள்-572)

என உலகியலொடு பகுத்து அதன் பரந்துபட்ட நோக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

பொருட்பாலில் அமைந்த "கண்" என்பது பற்றிய விளக்கத்தைக் கண்டோம். இனி காமத்துப் பாலில் கண் என்பது பற்றிய வள்ளுவர் கருத்தை ஆய்வோம்.

நோக்கு ஒன்றாதல்

"குறிப்பறிதல்" என்ற அதிகாரத்தில், தலைமகன், தலைமகள் ஆகிய இருவரது கண்களும் ஒருமைப்பட்டு நோக்கின் அங்கே வாய்ச்சொற்களால் பயன் ஒன்றும் இல்லை என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

காதவர் இருவர் கருத்து ஒருமிக்கக் கண்களே வாயிலாக இருக்கின்றன. உள்ளத்தின் உணர்வுகளை மற்றையோர்க்கு வெளிப்படுத்தும் கண், மற்றையோர் உணர்வுகளையும் உள் வாங்கிக்கொள்ளும் கொள்கலனாகவும், இருக்கிறது.

"கண்ணொடு கண்இணை நோக்குழிக்கின் வாய்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல. "(குறள் - 1100)

என்ற வள்ளுவம் பின்னால் வந்த பல புலவர்களுக்கு கண் தொடர்பான ஊற்றுக்கண்களைத் திறக்கும் வாயிலாக அமைந்துவிட்டது. இக்குறளைப் பின்பற்றியே இராமன், சீதை ஆகியோர் முதற்கண் சந்திக்கும் காட்சியைப் புனையும் கம்பன்.

"வரிசிலை அண்ணலும் வாள்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினார்" (மிதிலைக் காட்சிப் படலம் - 37)

என்று கூறினான்.

வள்ளுவரும் பாரதிதாசனும்

கண்கள் பற்றிய வள்ளுவத்தின் தாக்கத்தைப் பாரதிதாசனிடமும் காண்கிறோம். "புரட்சிக்கவி" அல்லது "பில்கணீயம்"என் குறுங்காப்பியத்தில் காதலர் இருவரின் கண்களைப் பாரதிதாசன் வள்ளுவர் வழி மிகுந்த அழகுடன் காட்டுகிறார்.

அமுதவல்லி அரசனின் மகள்; உதாரன் இசைவாணன்; அரசனின் மகளுக்கு இசை கற்றுத்தர வேண்டும் என்று உதாரன் பணிக்கப்பட்டான். இருவருக்கும் இடையில் காதல் அரும்புமோ என் அஞ்சிய மன்னன் ஒரு தந்திரம் செய்தான். உதாரன் பார்வையற்ற எனவும். அமுதவல்லி குட்டரோகி எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டது இருவருக்கும் இடையே திரையொன்று இடப்பட்டது. இசை வகுப்பு தொடர்ந்தது.

ஒருநாள் அமுதவல்லி அங்கே வரத் தாமதம் ஏற்பட்டது அப்போது உதாரன் முழுநிலாவை இருவிழியால் தழுவி

"நீலவான் ஆடைக்குள் உடல் மறைத்து
நிலாவென்று காட்டுகின்றாய் ஒளி முகத்தை"

என்று பாடி நின்றான். அப்போது அங்கே வந்த அமுதவல் "இசையாசிரியனைக் குருடன் என்றல்லவா கூறினார்கள்; அவன் எவ்வாறு நிலாவை வருணிக்க முடிந்தது?" என ஐயுற்றாள். திரை கிழிந்தது. ஒருவரை ஒருவர் நோக்கினார். அங்கே காதல் அரும்பியது. இந்நிலையை அமுதவல்லி பேசுவதாகப் பாரதிதாசன் பின்வருமாறு படைக்கின்றார்.

"மதி தரிசனமதைப் பாடினை!
கமலங்கள் எனும் கண்ணுடன் - உனைக்
காணப் பெற்றது என் கண்"

என்று இருவர் கண்களும் ஒருங்கிணைந்ததைப் பாரதிதாசன் வள்ளுவர் வழி நின்றே கூறுகின்றார்.

யாப்பு என்றது ஏன்?

கண்களின் வழியே அன்பு பரிமாறப்படுகிறது என்பதனை வள்ளுவர்.

நோக்கினாள்: நோக்கி இறைஞ்சினாள்; அஃது அவள்

யாப்பினுள் அட்டிய நீர். (குறள் -1093)

என்று குறிப்பறிதல்" என்ற அதிகாரத்தில் பேசுகின்றார்.

தலைமகள் தலைவனை நோக்கித் தன் மனக்குறிப்பைக் கண்களின் வழியே காட்டினாள். அக்குறிப்பைத் தலைமகன் உணர்ந்து கொண்டான். அப்போது இவ்விருவருக்கும் இடையே அன்புப் பயிர் தோன்றிவிட்டது. இந்த அன்புப் பயிருக்குத் தலைமகள் வார்த்த தண்ணீரே அவளது கடைக்கணித்த பார்வை. இங்கே யாப்பு என்பது ஒருவர் உள்ளத்தை மற்றொருவர் உள்ளத்துடன் கட்டி, ஈர்த்துப் பிணைக்கும் "அன்பு" ஆகும். கண்களின் வாயிலாகக் காட்டப்படும் அன்பு மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது.

திருக்குறளில் உள்ள இதே கருத்தைப் பிரதிபலிக்கும் முறையில், சீதை, இராமன் ஆகியோரின் சந்திப்பைக் கம்பன் கீழ்வருமாறு அற்புதமாகப் படைக்கின்றான்.

"பருகிய நோக்கு எனும் பாசத்தால் பிணித்து

ஒருவரை ஒருவர் தம் உள்ளம் ஈர்த்தலால்" (மிதிலைக் காட்சிப் படலம் - 37)

வள்ளுவர் கூறிய "யாப்பு" என்ற சொல்லை அன்பின் ஈர்ப்பு என்ற பொருளில் பயன்படுத்தியுள்ளார். இதே கருத்தைக் கம்பன் "பாசத்தால் பிணித்து "என்று எதிரொலித்துள்ளான்.

இவ்வாறு வள்ளுவர் கண்ட கண்கள், பின்னால் தோன்றிய பல புலவர்களிடம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி அன்னோர் புதிய கருத்துகளை வழங்குவதற்கான வழித்தடங்களைத் திறந்துவிட்டிருக்கிறது.